

UOHSP0006T05

62 Ca 20/2008-51

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo:	24 -02- 2009
Číslo:	
Přílohy:	Vyřizuje: OSM

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudkyň JUDr. Jaroslavy Skoumalové a JUDr. Ing. Viery Horčicové, v právní věci žalobce společnosti **ENTRACON TRADE s.r.o.**, se sídlem v Rapotíně, U Splavu 46, zast. JUDr. Petrem Dítětem, MBA, advokátem se sídlem v Olomouci, Horní nám. 19, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti **Vojenských lesů a statků ČR, s.p.**, se sídlem v Praze 6, Pod Juliskou 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14.2.2008, č.j. R211/2007/02-03686/2008/310-KK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R211/2007/02-03686/2008/310-KK, ze dne 14.2.2008, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit na nákladech řízení žalobci částku 7.712,-Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petra Dítěte, MBA, advokáta se sídlem v Olomouci, Horní náměstí 19.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 27.2.2008 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14.2.2008, č.j. R211/2007/02-03686/2008/310-KK, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.10.2007, č.j. S213/2007/VZ-19217/2007/540-MČ.

Žalobce v žalobě uvedl, že v daném případě se žalobce postupem dle 113 a násl. zákona o veřejných zakázkách u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) domáhal přezkoumání úkonů Vojenských lesů a statků, s.p. (dále jen „Zadavatel“) učiněných při zadání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Dodávka 7 ks lehkých vyvážecích kolových souprav“ v otevřeném řízení dle § 27 zákona o veřejných zakázkách.

pokračování

62 Ca 20/2008

Dne 29.10.2007 rozhodl Úřad o zastavení správního řízení dle § 118 zákona o veřejných zakázkách, když v postupu Zadavatele při zadání šetřené veřejné zakázky neshledal žádné pochybení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad k předsedovi Úřadu, rozklad však byl touto žalobou napadeným rozhodnutím dne 14.2.2008 zamítnut.

Žalobce má zato, že napadeným rozhodnutím byl dotčen na svých právech, neboť v případě, že by Úřad shledal na straně Zadavatele při zadání šetřené zakázky pochybení, měl by žalobce možnost tuto veřejnou zakázku získat. Mimo to byl žalobce postupem Úřadu zkrácen na svých procesních právech způsobem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Ve správním řízení před Úřadem žalobce zejména namítal, že lesní vyvážecí souprava nabídnutá Ing. Vojtěchem Novotným, nedosahuje rychlosti 16 km/hod, jenž byla Zadavatelem stanovena jako minimální technický požadavek na dodaný stroj. Skutečná maximální rychlost stroje dle zjištění žalobce nepřesahuje 13,6 km/hod, a to i při (pouze teoreticky dosažitelné) 100% účinnosti. Nabídka Ing. Vojtěcha Novotného přesto nebyla ze soutěže vyloučena a naopak byla Zadavatelem vyhodnocena jako nejvýhodnější. Žalobce má zato, že tímto jednáním byla porušena zásada rovného zacházení zakotvená v ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Pro prokázání svého tvrzení (o nižší rychlosti vyvážecí soupravy dodávané Ing. Vojtěchem Novotným než je požadovaných 16 km/hod) navrhnul žalobce provést řadu důkazů a taktéž předložil odborné vyjádření soudního znalce Ing. Františka Kouřila č. 1207 ze dne 3.9.2007, dle kterého maximální rychlost stroje dosahuje v závislosti na použitých pneumatikách 12,6 až 13,6 km/hod. Žalobce taktéž odkazoval na vyjádření samotného Ing. Vojtěch Novotného ze dne 30.7.2007, v němž Ing. Vojtěch Novotný sám uvádí, že jím dodávané lesní vyvážecí soupravy dosahují rychlosti pouze 13,5 km/hod a vyšší rychlosti má být dosaženo blíže nespecifikovanými úpravami stroje.

Žalobce v první řadě namítá, že mu Úřad v řízení v prvním stupni v rozporu s ust. 36 odst. 3 správního řádu nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Úřad sice formálně usnesením ze dne 21.8.2007 stanovil účastníkům řízení lhůtu do 10.9.2007, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, nicméně prováděné důkazní prostředky byly Úřadem opatřeny (vyjádření Ministerstva dopravy ČR ze dne 10.10.2007) až po uplynutí stanoveného termínu. Fakticky proto Úřad nedal účastníkům řízení žádnou možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když účastníky řízení se správním spisem seznámil na začátku řízení a teprve poté Úřad opatřil důkazy tvořící podklad jeho rozhodnutí. S těmito podklady však Úřad účastníky řízení včetně žalobce neseznámil a ani jim nedal možnost se k nim vyjádřit. Předseda Úřadu napadeným rozhodnutím toto procesní pochybení Úřadu neodstranil a řízení tak zatížil vadou. Žalobce nesouhlasí se stanoviskem předsedy Úřadu obsaženém pod bodem 24 napadeného rozhodnutí. Ačkoli z čistě formálního pohledu je stanovisko, že žalobce mohl i po stanovené lhůtě nahlédnout do spisu, správné, v situaci, kdy Úřad stanovil účastníkům řízení lhůtu k učinění takového úkonu, žalobce předpokládal, že Úřad již má podklady pro rozhodnutí shromážděny a hodlá bezprostředně přistoupit k rozhodnutí. Seznámení s podklady rozhodnutí má význam a smysl jen tehdy, pokud účastník řízení může předpokládat, že se seznamuje se všemi podklady rozhodnutí (shodný smysl vyjadřuje i § 36 odst. 3 správního řádu). Pokud by postup správního úřadu byl takový, aby se účastníci řízení seznámili s podklady co nejdříve a teprve poté byly podklady shromážděny, neměli by účastníci řízení o těchto podkladech povědomí a logickým důsledkem by byla nepředvídatelnost rozhodnutí. Úvaha předsedy ÚOHS, že žalobce stanovenou lhůtu nenapadl rozkladem nebo nepožádal o

její prodloužení, je nelogická a netýká se podstaty věci, protože takový postup by měl význam jen tehdy, pokud by žalobce předem znal úmysl správního úřadu další podklady rozhodnutí shromažďovat. Žalobce je proto názoru, že mu byla fakticky odňata možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, a byl tak poškozen na svých procesních právech, když mu byla odňata možnost svá práva a zájmy účinně hájit, vyjádřit se k podkladům a uplatnit své návrhy.

Žalobce namítá, že po věcné stránce je rozhodnutí Úřadu v prvním stupni nepřezkoumatelné, protože z něj není patrné, jaké konkrétní důkazní prostředky Úřad provedl a jaké skutečnosti z nich zjistil. Odůvodnění obsahuje pouze výčet a stručný popis jednotlivých podání účastníků řízení, popř. zpráv třetích osob, avšak neobsahuje žádný závěr Úřadu o zjištěném skutkovém stavu (s výjimkou obecné formulace, že Zadavatel neporušil postup stanovený zákonem pro posuzování nabídky vybraného uchazeče, což lze těžko pokládat za závěr o zjištěném skutkovém stavu) ani odkaz na konkrétní důkazní prostředky, z nich Úřad příslušné závěry učinil. Z odůvodnění je pouze seznatelné, že Úřad zřejmě provedl k důkazu zadávací dokumentaci a nabídky žalobce a Ing. Vojtěcha Novotného a dále že Úřad požádal Ministerstvo dopravy ČR o posouzení dokladu č.j. 2970/2006-1 50-SCH2 (Základní technický popis vozidla č. 6441-01), k čemuž se Ministerstvo dopravy ČR mělo vyjádřit dopisem ze dne 10.10.2007. Ani tuto procesní vadu předseda ÚOHS neodstranil a řízení tak zatížil vadou.

Žalobce namítá, že Úřad při zjišťování skutkového stavu jednali v rozporu u ust. § 3 odst. 4 správního řádu, které ukládá spolehlivě zjistit stav věci. V tomto směru se Úřad de facto omezil pouze na ověření pravosti základního technického popisu č. 6441-01. Žalobce přitom pravost tohoto osvědčení (tj. že pochází od Ministerstva dopravy ČR) nezpochybňoval, když v řízení namítal nepravdivost údajů, které jsou v tomto osvědčení uvedeny (pokud jde o nejvyšší dosažitelnou rychlost). Vyjádření Ministerstva dopravy ČR, že doložené osvědčení č. 6441-01 odpovídá skutečnosti, v jaké bylo schváleno, proto vůbec nemíří k námitkám žalobce. Ani sdělení Ministerstva dopravy ČR, že typové schválení bylo vydáno na základě protokolu pověřené zkušebny, není pro posouzení námitek samo o sobě postačující, když žalobce nezpochybňoval, že vyvážecí souprava Ing. Vojtěcha Novotného byla autorizovanou zkušebnou odzkoušena, ale namítal, že tyto zkoušky (včetně měření rychlosti) byly provedeny se strojem v jiném (původním) technickém provedení, než je nabízena Zadavateli, a to včetně jiného motoru. Údaj o nejvyšší dosažitelné rychlosti 16 km/hod se tak neopírá o žádné empirické zjištění a jeho nereálnost dokládal žalobce jednak svým modelovým výpočtem a dále odborným vyjádřením soudního znalce Ing. Františka Kouřila a ostatně i vyjádřením Ing. Vojtěcha Novotného ze dne 30.7.2007. Tyto důkazní návrhy ze strany žalobce nebyly Úřadem vůbec provedeny a Úřad se tak se základní námitkou žalobce vůbec nezabýval a nevypořádal.

Z čistě formálního hlediska pak lze za důkazní prostředek k prokázání pravosti základního technického popisu č. 6441-01 pokládat pouze originál příslušného osvědčení o schválení technické způsobilosti včetně jeho přílohy, protože pouze toto osvědčení samotné je veřejnou listinou ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Dopis Ministerstva dopravy ČR ze dne 10.10.2007 kvalitu veřejné listiny evidentně nemá. Pokud tedy Úřad v prvním stupni neprovedl důkaz základním technickým popisem č. 6441-01 (alespoň z odůvodnění rozhodnutí nic takového nevyplývá), pak i v tomto směru Úřad nezjistil skutkový stav v nezbytném rozsahu a pochybil, když dovozuje skutkový stav z důkazu, který vůbec nebyl proveden.

Zásadní otázkou zde však není, zda Ministerstvo dopravy ČR vydalo či nevydalo osvědčení o schválení technické způsobilosti č. 6441-01 (to nebylo žalobcem zpochybňováno), ale jaké podklady byly Ministerstvu dopravy ČR ze strany Ing. Vojtěcha

Novotného předloženy a tvořily tak podklad pro vydání osvědčení. Námitka žalobce směřovala tímto směrem, když uváděl, že jednání Ing. Vojtěch Novotného nebylo vůči Ministerstvu dopravy ČR při předkládání podkladů korektní a že správní úřad de facto uvedl v omyl. Shodným způsobem přitom jednal Ing. Vojtěch Novotný i vůči zadavateli, kterému předložil Základní technický popis č. 6441-01, avšak ve svém dopise ze dne 30.7.2007 sám zpochybnil pravdivost údajů v něm uvedených, když uvedl, že standardní rychlost vyvážecí soupravy je 13,5 km/hod a argumentuje blíže nekonkretizovanými konstrukčními změnami bez toho, aby bylo zřejmé, jaký bude dopad takových změn na cenu, zda v okamžiku uzavření soutěže takové konstrukční provedení vůbec existovalo, bylo proveditelné a odzkoušené, popř. zda bude třeba, aby takové technické provedení bylo předmětem posouzení shody autorizovanou zkušebnou. Nelze přitom akceptovat a je zásadním porušením zákona a zásady rovnosti soutěžitelů (6 zákona o veřejných zakázkách), aby takové úpravy byly prováděny po lhůtě pro doručení nabídek. Za tohoto stavu je pak pochopitelné, že Ministerstvo dopravy ČR potvrdilo vydání základního technického popisu č. 6441-01, neboť bylo skutečně vydáno, avšak Ministerstvo dopravy ČR samo osobě žádné odzkoušení samozřejmě neprovádělo a vycházelo z údajů sdělených Ing. Vojtěchem Novotným.

Žalobce je názoru, že i kdyby osvědčení o schválení technické způsobilosti č. 6441 vč. přílohy bylo k důkazu provedeno, osvědčovalo by to jen, že jde o doklad vydaný Ministerstvem dopravy ČR (pravost dokladu). Ohledně údajů v něm uvedených by měl žalobce právo prokazovat jejich nesprávnost. Žalobce učinil příslušné návrhy k prokázání nesprávnosti údaje o nejvyšší dosažitelné rychlosti, Úřad je však odmítl provést. Z hlediska formální logiky přitom obecně není přípustný postup správního úřadu či soudu, kdy je konstatováno, že navrhovatel určitou skutečnost neprokázal, když správní úřad (či soud) odmítne provést důkazní prostředky k prokázání takové skutečnosti.

Dle žalobce nelze v daném případě akceptovat názor, že po Zadavateli nelze požadovat, aby se zabýval námitkami uchazečů o veřejnou zakázku, které jsou technického charakteru, byť jsou doloženy osvědčením správního úřadu. Pravidlem přitom spíše bude, že splnění technických parametrů (dodávek investičních celků, informačních technologií apod.) nebude možné prokázat osvědčením technické způsobilosti ze strany správního úřadu, ale že tyto budou uchazečem osvědčovány jiným zákonem předvídaným způsobem. Nelze proto ani omezovat ostatní uchazeče v podávání námitek v tomto směru, který v řadě případů bude tvořit (vedle ceny) podstatu nabídek.

Pokud žalobce v námitkovém řízení vznesl zcela konkrétní námitku (stroj nedosahuje minimálně stanovené maximální rychlosti stroje) a tuto námitku odůvodnil a dokonce popsal, jak se údaj o rychlosti 16 km/hod objevil základním technickém popise stroje, a dotčený uchazeč Ing. Vojtěch Novotný v návaznosti na to sám potvrdil dopisem ze dne 30.7.2007 oprávněnost takové námítky, pak Zadavatel zásadním způsobem pochybil, pokud od Ing. Vojtěcha Novotného nevyžádal doklady osvědčující splnění požadovaného technického parametru. Jako očekávatelné by se přitom jevilo minimálně vyžádání zprávy od autorizované zkušebny, která prováděla zkoušky stroje při posuzování shody dle zák. č. 221/1997 Sb. Pokud tak Zadavatel nepostupoval a spokojil se jen s formálním prohlášením Ing. Vojtěch Novotného (které navíc věcně potvrzuje oprávněnost námítky žalobce), jednal v rozporu se zásadami zakotvenými v ust. 6 zákona o veřejných zakázkách, v rozporu s vlastní zadávací dokumentací a konečně v rozporu se svými vlastními zájmy, když byl ochoten uzavřít kupní smlouvu na stroje, které nespĺňovaly jeho požadavky.

Jakkoli lze obecně připustit, že Zadavatel nemusí přezkoumávat skutečnosti potvrzované osvědčeními mající charakter veřejné listiny, pak v případě, že je zcela konkrétně zpochybněna pravdivost v osvědčení uváděného údaje a rozpor je dokonce potvrzen i dotčeným uchazečem, není možné připustit, aby před skutečným zjištěním pravého stavu mělo přednost formální lpění na jediné listině. V praktických možnostech Zadavatele bylo námítka Navrhovatel přezkoumat a pokud tak neučinil, jednal v rozporu se zákonem.

Nelze souhlasit s tím, že na osvědčení o schválení technické způsobilosti je nutné pohlížet jako na předběžnou otázku, o níž Úřadu nepřísluší rozhodovat. Žalobce nežádal, aby si Úřad posuzoval technickou způsobilost stroje Ing. Vojtěcha Novotného, pouze namítal, že v něm uvedené údaje nejsou pravdivé.

Dle názoru žalobce Úřad nepostupoval v souladu se zákonem pokud za daného stavu odmítl provést žalobcem označené důkazy a nevypořádal se ani s jeho námitkami. Úřad tak jednal v rozporu se zásadou nutnosti zjistit spolehlivě stav věci (§ 3 odst. 4 správního řádu), odpovědně se zabývat každou věcí (§ 3 odst. 3 správního řádu) a dát účastníkům řízení příležitost hájit svá práva a zájmy (§ 3 odst. 2 správního řádu).

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce v odůvodnění své žaloby neuvádí žádné nové skutečnosti a dá se říci, že text žaloby se shoduje s rozkladem podaným dne 19. 11. 2007 k žalovanému. Žalobce opětovně uvádí, že dle jeho zjištění dosahuje skutečná maximální rychlost stroje Ing. Vojtěcha Novotného pouze 13,6 km/hod, a to i při 100 % účinnosti stroje. Žalobce dále namítá, že po věcné stránce je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrné, které důkazní prostředky žalovaný provedl a jaké skutečnosti zjistil.

Žalovaný s argumentací žalobce nesouhlasí a vyjádřil to již v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný proto odkazuje na obsah odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž uvádí a poukazuje na to, že zadavatel požadoval v zadávacích podmínkách jako technickou specifikaci vznětový typ motoru s výkonem min. 50 kW, který dosahuje rychlosti minimálně 16 km/hod, neboť hodnota 16 km/hod byla naměřena s jiným typem motoru. Žalovaný tedy požádal dopisem ze dne 11.9.2007 Ministerstvo dopravy ČR o písemné posouzení dokladu, který obsahuje Základní technický popis schváleného typu vozidla 6441-01 vydaný Ministerstvem dopravy ČR jako příloha osvědčení o technické způsobilosti. Ministerstvo dopravy žalovanému sdělilo, že zasláný Základní technický popis vozidla č. 6441 pod č.j. 2970/2006-150-SCH2 ze dne 2.11.2006 plně odpovídá skutečnosti, v jaké byl schválen, tzn. včetně typu motoru i maximální rychlosti 16 km/h a je platný pro všechna tato vozidla uvedená do provozu nejpozději do 31.12.2009. Ministerstvo dopravy ČR rovněž uvedlo, že typové schválení bylo vydáno na základě protokolu pověřené zkušebny SZZPLS a. s., Praha 6, Řepy a i následnou kontrolou byla potvrzena shoda sériového provedení se schváleným vzorkem i Základním technickým popisem vozidla. Na základě vyjádření Ministerstva dopravy ČR dospěl žalovaný k závěru, že zadavatel neporušil postup stanovený zákonem, když při posuzování nabídky vybraného uchazeče vycházel z platného osvědčení vydaného příslušným státním orgánem, které je veřejnou listinou.

Tvrzení žalobce, že z rozhodnutí není jasné, které důkazy žalovaný provedl a z čeho při posuzování věci vycházel, je zcela irelevantní, neboť z odůvodnění rozhodnutí jasně vyplývá, že provedením důkazu ověřením pravosti dokladu č. 6441-01 vydaného Ministerstvem dopravy ČR zjistil žalovaný dodatečně skutkový stav věci a nepřistoupil z tohoto důvodu k provádění dalších důkazů, které navrhovatel ve svém návrhu požaduje

provést, neboť se jedná o důkaz ověřitelný. K dalším námitkám týkajícím se provedení dokazování plně odkazují na body 27. až 31. rozhodnutí.

Žalobce dále nesouhlasí s procesním postupem žalovaného, který neseznámil žalobce s dopisem, který obdržel od Ministerstva dopravy ČR, přičemž tímto postupem měl znemožnit žalobci vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb. (dále jen „správní řád“). I v tomto plně odkazují na odůvodnění rozhodnutí obsažené v bodech 24. až 26.

Žalovaný tedy uzavírá, že žalobcovy argumenty nesevěčí pro nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího, jehož součástí jsou zejména napadená rozhodnutí, žádost o písemné vyjádření ze dne 11.9.2007 a zadávací dokumentaci veřejné zakázky.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Ve správním řízení před Úřadem žalobce zejména namítal, že lesní vyvážecí souprava nabídnutá Ing. Vojtěchem Novotným, nedosahuje rychlosti 16 km/hod, jenž byla Zadavatelem stanovena jako minimální technický požadavek na dodaný stroj. Skutečná maximální rychlost stroje dle zjištění žalobce nepřesahuje 13,6 km/hod, a to i při (pouze teoreticky dosažitelné) 100% účinnosti. Nabídka Ing. Vojtěcha Novotného přesto nebyla ze soutěže vyloučena a naopak byla Zadavatelem vyhodnocena jako nejvýhodnější. Žalobce má zato, že tímto jednáním byla porušena zásada rovného zacházení zakotvená v ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Pro prokázání svého tvrzení (o nižší rychlosti vyvážecí soupravy dodávané Ing. Vojtěchem Novotným než je požadovaných 16 km/hod) navrhnul žalobce provést řadu důkazů a taktéž předložil odborné vyjádření soudního znalce Ing. Františka Kouřila č. 1207 ze dne 3.9.2007, dle kterého maximální rychlost stroje dosahuje v závislosti na použitých pneumatikách 12,6 až 13,6 km/hod. Žalobce taktéž odkazoval na vyjádření samotného Ing. Vojtěch Novotného ze dne 30.7.2007, v němž Ing. Vojtěch Novotný sám uvádí, že jím dodávané lesní vyvážecí soupravy dosahují rychlosti pouze 13,5 km/hod a vyšší rychlosti má být dosaženo blíže nespecifikovanými úpravami stroje.

Žalobce v první řadě namítá, že mu Úřad v řízení v prvním stupni v rozporu s ust. 36 odst. 3 správního řádu nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Úřad sice formálně usnesením ze dne 21.8.2007 stanovil účastníkům řízení lhůtu do 10.9.2007, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, nicméně prováděné důkazní prostředky byly Úřadem opatřeny (vyjádření Ministerstva dopravy ČR ze dne 10.10.2007) až po uplynutí stanoveného termínu. Fakticky proto Úřad nedal účastníkům řízení žádnou možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když účastníky řízení se správním spisem seznámil na začátku řízení a teprve poté Úřad opatřil důkazy tvořící podklad jeho rozhodnutí. S těmito podklady však Úřad účastníky řízení včetně žalobce neseznámil a ani jim nedal možnost se k nim vyjádřit. Předseda Úřadu napadeným rozhodnutím toto procesní pochybení Úřadu neodstranil a řízení tak zatížil vadou.

Žalobce nesouhlasí se stanoviskem předsedy Úřadu obsaženém pod bodem 24 napadeného rozhodnutí. Ačkoli z čistě formálního pohledu je stanovisko, že žalobce mohl i po stanovené lhůtě nahlédnout do spisu, správné, v situaci, kdy Úřad stanovil účastníkům řízení lhůtu k učinění takového úkonu, žalobce předpokládal, že Úřad již má podklady pro rozhodnutí shromážděny a hodlá bezprostředně přistoupit k rozhodnutí. Seznámení s podklady rozhodnutí má význam a smysl jen tehdy, pokud účastník řízení může předpokládat, že se seznamuje se všemi podklady rozhodnutí (shodný smysl vyjadřuje i § 36 odst. 3 správního řádu). Pokud by postup správního úřadu byl takový, aby se účastníci řízení seznámili s podklady co nejdříve a teprve poté byly podklady shromažďovány, neměli by účastníci řízení o těchto podkladech povědomí a logickým důsledkem by byla nepředvídatelnost rozhodnutí. Úvaha předsedy ÚOHS, že žalobce stanovenou lhůtu nenapadl rozkladem nebo nepožádal o její prodloužení, je nelogická a netýká se podstaty věci, protože takový postup by měl význam jen tehdy, pokud by žalobce předem znal úmysl správního úřadu další podklady rozhodnutí shromažďovat. Žalobce je proto názoru, že mu byla fakticky odňata možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, a byl tak poškozen na svých procesních právech, když mu byla odňata možnost svá práva a zájmy účinně hájit, vyjádřit se k podkladům a uplatnit své návrhy.

Žalobce namítá, že Úřad při zjišťování skutkového stavu jednali v rozporu u ust. § 3 odst. 4 správního řádu, které ukládá spolehlivě zjistit stav věci. V tomto směru se Úřad de facto omezil pouze na ověření pravosti základního technického popisu č. 6441-01. Žalobce přitom pravost tohoto osvědčení (tj. že pochází od Ministerstva dopravy ČR) nezpochybňoval, když v řízení namítal nepravdivost údajů, které jsou v tomto osvědčení uvedeny (pokud jde o nejvyšší dosažitelnou rychlost). Vyjádření Ministerstva dopravy ČR, že doložené osvědčení č. 6441-0 1 odpovídá skutečnosti, v jaké bylo schváleno, proto vůbec nemíří k námitkám žalobce. Ani sdělení Ministerstva dopravy ČR, že typové schválení bylo vydáno na základě protokolu pověřené zkušebny, není pro posouzení námitek samo o sobě postačující, když žalobce nezpochybňoval, že vyvážecí souprava Ing. Vojtěcha Novotného byla autorizovanou zkušebnou odzkoušena, ale namítal, že tyto zkoušky (včetně měření rychlosti) byly provedeny se strojem v jiném (původním) technickém provedení, než je nabízena Zadavateli, a to včetně jiného motoru. Údaj o nejvyšší dosažitelné rychlosti 16 km/hod se tak neopírá o žádné empirické zjištění a jeho nereálnost dokládal žalobce jednak svým modelovým výpočtem a dále odborným vyjádřením soudního znalce Ing. Františka Kouřila a ostatně i vyjádřením Ing. Vojtěcha Novotného ze dne 30.7.2007. Tyto důkazní návrhy ze strany žalobce nebyly Úřadem vůbec provedeny a Úřad se tak se základní námitkou žalobce vůbec nezabýval a nevypořádal.

Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je zatíženo procesní vadou s přímým vlivem na jeho zákonnost. To je důvodem k jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s.ř.s., neboť tato vada byla žalobně namítána a žaloba je v této části důvodná, a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V dalším řízení nechť žalovaný s respektováním právního názoru soudu podle § 78 odst. 5 s.ř.s. napraví procesní pochybení, jak je soud shora uvedl, a za respektování výkladu k jednotlivým shora uvedeným ustanovením ZVZ věc posoudí a rozhodne.

Pokud jde o náklady řízení, o nich zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto má právo na náhradu nákladů proti žalovanému. V řízení před zdejším soudem vznikly žalobci náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč a prokázané náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 2 100,- Kč společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč, převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika, to vše

pokračování

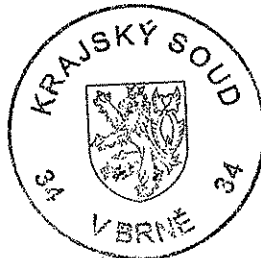
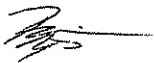
62 Ca 20/2008

podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, celkem 4 800,- Kč a dále 19% DPH ve výši 912,-Kč, celkem tedy 7 712,-Kč včetně soudního poplatku. K náhradě nákladů řízení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 5. prosince 2008

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu